

Jest to książka zawsze cenna, a momentami pasjonująca. Pasjonująca jest tam, gdzie mówi o okresie formacyjnym Teatru Ósmego Dnia: czasach, kiedy „Ósemki” nie należały jeszcze do kanonu najważniejszych zjawisk polskiej kultury współczesnej i dopiero zaczynały się rozwijać ku dokonaniom, które im to miejsce zapewniły. Późniejsze fakty są znane powszechnie, natomiast początki, cały proces wykluwania się zespołu i poszukiwania przezeń własnej tożsamości, odrębności i jakości – wciąż pozostają w cieniu. Tutaj cień ten rozświetla się relacjami nie dość, że różnymi, to czasem przeciwbieżnymi – co odzwierciedla przeszłe konflikty, różnice stanowisk, charakterów czy wrażliwości. Powstaje obraz aż zadziwiająco przestrzenny.

Prof. dr hab. Tomasz Kubikowski

Książka jest świetna i stanowi lekturę obowiązkową dla czytelników z trzech grup:

- tych, którzy pamiętają Teatr Ósmego Dnia z początkowego dwudziestolecia, oglądali spektakle, byli zaprzyjaźnieni z zespołem;
- tych, którzy chcieliby poznać historię wspaniałej grupy młodych ludzi, dla których aksjomatem (...) była „zgodność twórczej postawy każdego z kreatorów spektaklu z ich życiem”;
- wreszcie tych – to powinna być, moim zdaniem, grupa największa – którzy chcieliby poznać mechanizmy uwikłania artystów w system społeczno-polityczny państwa autorytarnego tzw. demokracji ludowej, które nosiło nazwę Polska Rzeczpospolita Ludowa (PRL), oraz strategii oporu przeciw temu systemowi.

Dr hab. Artur Duda, profesor UMK